

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.02.2021, sp. zn. 25 Cdo 801/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.801.2020.1

Číslo: 79/2021

Právní věta:

Svolení k zachycení podoby člověka zakládá nevyvratitelnou domněnku souhlasu též k rozmnožování a rozšiřování podoby člověka obvyklým způsobem, jak je mohla vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat osoba průměrných vlastností. Použití zachycené podoby nepřiměřeným způsobem nebo v rozporu s nedotknutelnými osobnostními zájmy zachyceného je bez ohledu na předchozí souhlas neoprávněné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.02.2021

Spisová značka: 25 Cdo 801/2020

Číslo rozhodnutí: 79

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Ochrana osobnosti, Podoba člověka (o. z.) [Osobnost člověka (o. z.)]

Předpisy: § 84 o. z.

§ 85 odst. 1 o. z.

§ 85 odst. 2 o. z.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 17. 10. 2019, sp. zn. 22 Co 172/2019.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 28. 3. 2019, č. j. 7 C 325/2016-117, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal omluvy a zaplacení 400.000 Kč, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaná dne 17. 4. 2016 v rámci označeného publicistického pořadu odvysílala reportáž na téma „poctivost českého národa“, ve které obsluha restaurace úmyslně vracela hostům o 100 Kč navíc, s cílem poukázat, že ne každý tento obnos poctivě vrátí. V reportáži mimo jiné figuroval i žalobce, který byl nejprve od jiného stolu kamerou tajně natočen, jak si vrácené peníze dává do peněženky, a následně byl konfrontován reportérem, jemuž stokorunu vrátil. Tento záznam

byl nejprve doprovázen komentářem reportéra „Lehce nabytou stovku raději rychle schoval do peněženky.“ a následně „No to to trvalo, než jsem stovku doslova vymámil, číšník už kasíruje tamtu vietnamskou dvojici...“ Soud věc po právní stránce posoudil jako použití obrazového záznamu zachycujícího žalobce s jeho svolením v souladu s § 85 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále „o. z.“), neboť k odvysílání pasáže, o jejímž natáčení žalobce věděl, dal konkludentní souhlas vůči štábu televize, který se mu představil a sdělil důvod natáčení. Skrytá část natáčení neumožňovala rozpoznání zachycené osoby, neboť byl rozostřen obličej, tudíž nemohlo dojít k zásahu, který by zakládal nárok na omluvu a peněžitou náhradu. Komentáře redaktora k počínání žalobce sice soud označil za nevhodné, ale nikoliv za protiprávní zásah do osobnostních práv.

2. Městský soud v Praze k odvolání žalobce rozsudkem ze dne 17. 10. 2019, č. j. 22 Co 172/2019-154, změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalované uložil, aby žalobci doručila konkretizovanou písemnou omluvu a zaplatila mu 100.000 Kč, potvrdil jej ve zbývající části výroku, kterým byla žaloba na peněžité plnění zamítnuta, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů. Po doplnění dokazování účastnickým výsledkem žalobce a zopakování důkazů nahrávkami pořadu i upoutávek na něj, dovedl odvolací soud, že žalobce nedal souhlas (ani konkludentní) se zachycením své podoby a s jejím šířením, neboť o záznamu natáčeném od vedlejšího stolu nevěděl. O později nahrávaném rozhovoru žalobce sice věděl, ale nebyl mu znám kontext, v jakém bude záznam následně publikován, totiž že ho přiřadí ke skupině nepoctivých zákazníků, kteří si nechali peníze, které od obsluhy dostali navíc. Vedle toho, že žalovaná šířila záznam bez souhlasu žalobce, zasáhla do jeho cti tím, že jej zahrнула mezi nepoctivé zákazníky, což bylo doprovázeno urážlivými komentáři reportéra, aniž bylo zohledněno, že žalobce se mohl při přijetí peněz pouze přehlédnout (to ostatně žalovaná učinila nesporným). Žalobce byl tedy veřejně kritizován pro nepoctivost bez reálného základu a byl identifikovatelný, neboť v celém pořadu se objevily nejméně dva předěly, v nichž byl při vkládání peněz do peněženky zobrazen bez rozostření obličeje. Vzhledem k okolnostem případu a sledovanosti pořadu náleží žalobci kromě omluvy i peněžité náhrada, jejíž výše odpovídá též tomu, že žalobce nebyl v reportáži jmenován a že osoby z jeho okolí nevyvodily z reportáže negativní závěry.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná dovoláním, jehož přípustnost dovozuje z § 237 o. s. ř. s tím, že rozhodnutí závisí na vyřešení otázek hmotného práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu. Dovolatelka zpochybňuje závěr odvolacího soudu o protiprávnosti zásahu tvrzením, že reportáž byla nadsázkou, kterou nelze brát zcela vážně. Kromě toho žalobce se šířením své podoby v reportáži konkludentně souhlasil (§ 85 odst. 2 o. z.) při rozhovoru s redaktorem. Odvolací soud dále nevzal v potaz, že dovolatelka v reportáži učinila hodnotový soud, jehož pravdivost nelze dokazovat, ale je nutné zkoumat, zda se zakládá na pravdivé informaci, zda forma jeho veřejné prezentace je přiměřená a zda zásah do osobnostních práv je nevyhnutelným průvodním jevem kritiky, tudíž zda cílem není hanobení a zneuctění dané osoby. K formě náhrady dovolatelka upozorňuje, že peněžité plnění má subsidiární povahu k jiným způsobům poskytnutí zadostiučinění. Východiskem, o které se zde odvolací soud opřel, přitom nebyla objektivně vnímatelná újma, ale nesprávně převzaté subjektivní vnímání újmy žalobcem. Konečně dovolatelka uvádí, že v řízení bylo porušeno její právo na spravedlivý proces tím, že odvolací soud vyslechl žalobce, aniž by uvedl, k jakým skutečnostem je třeba tento výslech nutno provést, a dále, že vzal veškerá tvrzení žalobce za pravdivá. Navrhla proto, aby dovolací soud změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že žaloba na zaslání písemné omluvy a na peněžitou náhradu se zamítá, a žalobce je povinen žalované nahradit náklady řízení.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou - účastnicí řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupenou advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., a je přípustné podle § 237 o. s. ř., k řešení otázky svolení k rozšiřování podoby člověka a přiměřené náhrady za zásah do osobnostních práv tímto způsobem.

IV.

Důvodnost dovolání

5. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

6. Podle § 81 odst. 1 o. z. chráněna je osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Podle odst. 2 téhož ustanovení ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

7. Podle § 82 odst. 1 o. z. člověk, jehož osobnost byla dotčena, má právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

8. Podle § 84 o. z. zachytit jakýmkoli způsobem podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením.

9. Podle § 85 odst. 1 o. z. rozšiřovat podobu člověka je možné jen s jeho svolením. Podle odst. 2 téhož ustanovení svolí-li někdo k zobrazení své podoby za okolností, z nichž je zřejmé, že bude šířeno, platí, že svoluje i k jeho rozmnožování a rozšiřování obvyklým způsobem, jak je mohl vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat.

10. Občanský zákoník nijak nedefinuje podobu člověka, která je citovanými ustanoveními chráněna před neoprávněným zachycením a rozšiřováním. Lze proto vyjít například z definice podávané v právní literatuře, že tento pojem zahrnuje vše, jak se člověk vzhledově vyjevuje okolí navenek. Přitom se nejedná pouze o podobu obličeje člověka, nýbrž o jakoukoli součást vzhledu jeho tělesné stránky, zejména příznačných osobních rysů [Tůma, P. In: Lavický, P. a kol. Občanský zákoník I. Obecná část (§ 1–654). 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, s. 502.]. Nutnou podmínkou pro uplatnění práva na ochranu podoby je, že osoba je na základě zobrazení identifikovatelná (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 10. 2005, sp. zn. [30 Cdo 936/2005](#), publikovaný pod C 3800 v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“). Ztotožnění osoby nemusí přitom spočívat jen ve vlastním zobrazení; i když nelze zobrazenou osobu bezpečně určit z podobizny nebo zvukově obrazového snímku, půjde přesto o zobrazení podoby konkrétní osoby, jestliže její identita vyplývá z uvedení jména nebo eventuálně z jiných souvislostí, za nichž k použití snímku došlo (s odkazem na zahraniční judikaturu viz Knap, K., Švestka, J. a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a. s., 2004, s. 293).

11. V posuzovaném případě bylo zjištěno (dovolací soud není oprávněn přezkoumávat správnost skutkových zjištění nalézacích soudů, dovolatelka ostatně tyto závěry v dovolání nenapadá), že v první části reportáže zachycující počínání žalobce po převzetí nesprávné částky od číšníka byl sice žalobcův obličej rozostřen, ovšem v průběhu celého pořadu, jehož byla reportáž součástí, byl v tzv. upoutávacích předělech dvakrát použit záběr bez rozostření. Kromě toho i v záznamu rozhovoru s reportérem již byl zcela viditelný žalobcův obličej, což v návaznosti na předchozí záznam potvrdilo identitu snímané osoby. Z toho je zřejmé, že tímto způsobem byla totožnost žalobce zjištělná a že dovolatelka disponovala obrazovým záznamem zachycujícím jeho podobu.

12. Obecně platí, že podobu člověka je možné zachytit pouze s jeho souhlasem. Z citovaných ustanovení je zřejmé, že občanský zákoník nově výslovně stanoví právo člověka na ochranu před neoprávněným zachycením a použitím jeho podoby, ačkoliv podoba člověka byla za součást osobnosti považována judikaturou a právní teorií již za předešlé právní úpravy. Obsahem práva na podobu je užívací a dispoziční právo subjektu ve vztahu k zachycení jeho podoby. V pozitivním smyslu toto právo zahrnuje oprávnění zachytit svou podobu, resp. udělovat jiným svolení k jejímu zachycení. V negativním smyslu toto právo zahrnuje oprávnění bránit se proti neoprávněnému zachycení podoby ze strany jiného subjektu. Své právo oprávněný realizuje především dispozičním právním jednáním, jímž uděluje svolení k zachycení podoby. Dřívější judikatura dospěla k závěru, že je třeba pečlivě zkoumat rozsah svolení v tom smyslu, že z případného souhlasu se zachycením podoby ještě nelze bez dalšího současně usuzovat, že tím bylo dáno i svolení k dalšímu použití podobizny (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 7. 2000, sp. zn. [30 Cdo 2304/99](#), publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 3/2003, s. 80). Nynější úprava zakládá v § 85 odst. 2 o. z. nevyvratitelnou domněnku souhlasu k rozmnožování a rozšiřování podoby člověka obvyklým způsobem, jak je mohl vzhledem k okolnostem rozumně předpokládat, pokud svolil k zachycení podoby za okolností, z nichž je zřejmé, že bude šířena. Pokud tak osoba učiní, vylučuje její svolení neoprávněnost zásahu spočívajícího v rozmnožování a šíření podoby. Při zkoumání toho, zda a jaký způsob šíření podoby mohla vzhledem k okolnostem zachycená osoba předpokládat, je třeba vycházet především z kritéria osoby průměrného rozumu, jak má na mysli § 4 odst. 1 o. z. Konkrétní okolnosti je třeba zkoumat *ex ante*, tedy tak, jak existovaly v situaci, kdy osoba poskytovala souhlas se zachycením své podoby. Obecně se tedy v § 85 odst. 2 o. z. jedná o rozšiřování podoby takovým způsobem a v takovém rozsahu (dalšími aspekty mohou být např. místo, čas nebo forma), které mohla za daných podmínek předpokládat osoba průměrných vlastností. Vzhledem k výjimečné povaze této zákonné domněnky se zde uplatní pravidlo spíše restriktivního výkladu (srov. Tůma, P. citované dílo, s. 506.).

13. Navíc i ve vztahu k takto presumovanému svolení se šířením podoby se uplatní dřívější závěr judikatury, že při každém použití podobizny a obrazových snímků, ať k nim dochází na základě zákonných licencí, svolení či jiného oprávnění, musí být zachovány dvě základní podmínky: použit je lze vždy jen přiměřeným způsobem a nesmí se tak stát v rozporu s osobnostními zájmy oprávněného, jež je třeba bezpodmínečně respektovat, a které jsou tedy za všech okolností nedotknutelné (§ 90 o. z.). Nejsou-li tyto předpoklady splněny, stává se použití, které by bylo případně samo o sobě přípustné, neoprávněným ve smyslu § 82 o. z. Přiměřeným je pak použití pouze tehdy, pokud je co do formy, rozsahu a obsahu odůvodněno potřebou užití k účelu, k němuž oprávněný dal svolení nebo pro který byla stanovena zákonná licence. Souhlas zachycené osoby se nevyžaduje při využití záznamu k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob (tzv. licence výkonu a ochrany práv podle § 88 odst. 1 o. z.), nebo na základě zákona k úřednímu účelu a v případě, že někdo veřejně vystoupí v záležitosti veřejného zájmu (úřední licence a licence veřejných záležitostí podle § 88 odst. 2 o. z.) a konečně přiměřeným způsobem též k vědeckému, nebo uměleckému účelu a pro tiskové, rozhlasové, televizní a obdobné zpravodajství (licence vědecká, umělecká a zpravodajská podle § 89 o. z.), jestliže těmto privilegovaným účelům vyhovuje i svým ztvárněním. Užití samo o sobě přípustné však přesto může vyústit v závažný zásah do osobnostní sféry, například vzhledem k souvislostem, za nichž k němu došlo, popřípadě do nichž bylo situováno, nebo vzhledem ke komentáři, který k němu byl připojen (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2012, sp. zn. [30 Cdo 42/2011](#), Soubor C 12074). Ani zákonem připuštěný důvod zásahu tedy nesmí být využit způsobem, který je nepřiměřený a dotýká se oprávněných zájmů člověka.

14. V projednávané věci ze skutkových zjištění vyplývá, že žalobce dal souhlas se zachycením své podoby při pořizování rozhovoru s reportérem. K zachycení podoby a šíření záběrů pořizovaných předtím od jiného stolu skrytou kamerou žalobce souhlas dát z logiky věci ani nemohl, protože o jejich existenci nejprve nevěděl. Nebylo-li doloženo, že žalobce byl redaktorem informován, k jakému přesně účelu a v jakých souvislostech budou předchozí záběry použity, je správný závěr odvolacího

soudu, že žalobce svolil se zachycením své podoby pouze u druhého pořízeného záznamu. K tomu lze doplnit, že nevyvratitelná domněnka svolení se šířením záznamu (§ 85 odst. 2 o. z.) se v případech televizních reportáží uplatní tam, kde došlo k použití záznamu obvyklým způsobem, přičemž zachycená osoba může zpravidla vzhledem k okolnostem předvídat následné šíření své podoby, neboť je obecným a pochopitelným pravidlem, že reportáž bývá natáčena právě za účelem odvysílání v televizi či jiném médiu. Nicméně právě vzhledem k souvislostem, za jakých byl zvukově obrazový záznam zachycující žalobce publikován, a ke komentáři, který k němu byl připojen, nelze šíření jeho podoby považovat za učiněné přiměřeným způsobem. Odsouhlasený druhý záznam byl totiž publikován jako díl reportáže, která podle skutkových zjištění vyznívala značně tendenčně (dehonestovala žalobce) a opírala se přitom o první záznam, k němuž svolení dáno nebylo. Není tedy opodstatněná dovolací námitka, že žalovaná šířila podobu žalobce s jeho svolením. Dovolatelka netvrdí, že by se její oprávnění k šíření podoby žalobce opíralo o některou ze zákonných licencí. Dovolací soud tedy nemá důvod k výkladu ustanovení § 88 a 89 o. z. a k přezkumu napadeného rozhodnutí z těchto hledisek, a to i s přihlédnutím k tomu, že krátká publicistická sonda vycházející z uměle navozené situace při placení útraty v restauraci za účasti nepřiliš reprezentativního vzorku respondentů stěžejí naplňuje vědeckou, uměleckou či zpravodajskou licenci.

15. Neoprávněné šíření podoby automaticky neznamená, že tím také došlo k zásahu do jiných dílčích osobnostních práv dotčené osoby, jako je například čest a důstojnost. Otázku případného dotčení takových jednotlivých dílčích práv je třeba u každého z nich posuzovat samostatně (viz již citovaný rozsudek sp. zn. [30 Cdo 2304/99](#) nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. [30 Cdo 1873/2006](#), Soubor C 5097). V uvedeném případě je nepochybné, že publikací zvukově obrazového záznamu bylo zasaženo do žalobcovy cti, neboť byl v reportáži líčen jako jeden z nepoctivých zákazníků, a to posměšným komentářem k nakládání s vrácenými penězi i k vydání neoprávněně nabyté stokoruny. Nic na tomto závěru nemění ani námitky žalované, že o zásah do tohoto osobnostního práva se nejedná, protože šlo o nadsázku, případně o oprávněnou kritiku. U hodnotového úsudku nelze sice dokazovat jeho pravdivost, pravdivý však musí být jeho podklad, tedy kritika musí vyvozovat odpovídající hodnotící závěry z podložených východisek. Nejsou-li pravdivé předpoklady, ze kterých se vychází, případně je-li sám hodnotící úsudek difamující, nelze považovat kritiku za přípustnou. Kritika se musí vyvarovat všeobecných soudů, které nejsou opřeny o potřebné konkrétní skutečnosti, a nemůže sledovat cíl pomluvy, zostouzení, urážky, příp. skandalizace určité fyzické osoby (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2005, sp. zn. [30 Cdo 1872/2004](#), Soubor 3507). Ostatně v tomto směru i Evropský soud pro lidská práva dovozuje, že zkreslení skutečnosti, není-li provedeno v dobré víře, může překročit meze přijatelné kritiky; pravdivé tvrzení lze zveličít doplňujícími poznámkami, hodnotovými soudy, domněnkami či dokonce narážkami, které mohou vytvořit mylný dojem v očích veřejnosti (např. rozhodnutí ze dne 2. 2. 2012 ve věci *Růžový panter o. s. proti České republice*, stížnost č. 20240/08, a usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 11. 2007, sp. zn. [IV. ÚS 2594/07](#)).

16. V nyní posuzované věci odvolací soud správně a výstižně vyložil, že právě doprovodné komentáře v reportáži a vlastně i v průběhu dalších částí celého pořadu byly zavádějící až urážlivé a vykreslily žalobce v negativním světle jako nepoctivého zákazníka a příklad jednoho z nepoctivých Čechů, kteří si nechají neoprávněně získané peníze, zvláště pak v kontrastu s následující scénou, ukazující že jiné sledované osoby stokorunu okamžitě bez vyzvání vrátily. Tyto výroky je totiž nutné hodnotit v rámci celé reportáže, případně i pořadu, jehož byla součástí, nikoliv samostatně vytržené z kontextu (náleží Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. [IV. ÚS 23/05](#)). Zároveň nelze říci, že by obsah prvního záznamu pro takovou kritiku tvořil adekvátní podklad, jestliže nebylo vyloučeno, že žalobce peníze přijal vlastně omylem, z důvodu nesoustředění či roztržitosti, aniž je přepočítal. Takovou možnost ostatně připustila i dovolatelka, přesto výsledkem její reportážní činnosti bylo zkreslení dojmu plynoucího ze záznamu tak, že žalobcovo jednání působilo jako nepoctivé, byť tomu tak nemuselo být. Pak ovšem nelze uvažovat ani o přípustné nadsázce, kterou jinak soudní judikatura připouští

(např. nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. [I. ÚS 367/03](#), a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Prager a Oberschlick proti Rakousku, stížnost č. 15974/90, nebo Oberschlick proti Rakousku, stížnost č. 20834/92).

17. Popsané okolnosti vzniku a vyznění pořadu podporují rovněž správnost závěrů odvolacího soudu o opodstatněnosti peněžité náhrady, neboť pouhá omluva není dostatečným prostředkem k nápravě újmy vyvolané kombinací zásahu do práva na ochranu podoby člověka a zásahu do cti žalobce. Není případná výtká, že odvolací soud nevycházel z právní premisy objektivně vnímané újmy a že nesprávně akcentoval pouze subjektivní vnímání vlastní cti ze strany žalobce. O tom, že takto nepostupoval, svědčí argumentace odvolacího soudu, který nepřijal část žalobních tvrzení o negativních dopadech na nahlížení žalobce ze strany osob v jeho okolí a přihlédl i k důležité okolnosti, že žalobce nebyl v reportáži označen jménem. Z ničeho nevyplývá, že by odvolací soud odhlédl od objektivního principu založeného na úvaze, zda by se takto cítil dotčeným na cti každý, kdo by se nacházel na místě žalobce. Naopak lze s ním souhlasit, že jednání bylo objektivně způsobitelné zasáhnout nejen do cti žalobce, nýbrž že stejně tak by odvysílání uvedené reportáže považovala za zásah do své cti jakákoliv jiná srovnatelná osoba. Dalším objektivním kritériem, které vzal odvolací soud v potaz, byla sledovanost pořadu na celostátní televizní stanici. Tím odvolací soud dostatečně odůvodnil, proč v uvedeném případě nestačí pouze morální zadostiučinění a je třeba poskytnout zadostiučinění v penězích, a respektoval tak subsidiární funkci peněžité náhrady. Ani při řešení této otázky tedy nepochybil.

18. Dovolatelka pak ke stanovené výši náhrady neformuluje konkrétní výhrady, lze proto poukázat na standardní pravidlo, že určení částky přiměřeného zadostiučinění je především úkolem soudu prvního stupně a přezkum jeho úvah úkolem soudu odvolacího. Dovolací soud při přezkumu výše zadostiučinění v zásadě posuzuje právní otázky spojené s výkladem podmínek a kritérií rozhodných pro přiznání spravedlivého zadostiučinění, přičemž výslednou částkou se zabývá až tehdy, byla-li by vzhledem k aplikaci těchto podmínek a kritérií na konkrétní případ zcela zjevně nepřiměřená (srov. např. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [30 Cdo 523/2012](#), a ze dne 23. 5. 2013, sp. zn. [30 Cdo 675/2013](#)). Srovnání s případem řešeným pod sp. zn. [25 Cdo 3423/2018](#) (přiznáno 150.000 Kč za neoprávněné nařčení známé osobnosti z tzv. kořistění na holocaustu v tisku) není příléhavé, neboť šlo o odlišnou formu zásahu i jeho okolnosti. Při vázanosti dovolacího soudu vymezením dovolacího důvodu (tzv. kvalitativní rozsah dovolacího přezkumu) nemá Nejvyšší soud v této věci prostor k přezkumu závěru odvolacího soudu o výši přiznané náhrady.

19. Dovolací soud konečně neshledal, že by došlo k porušení práva na spravedlivý proces v souvislosti s účastnickým výsledkem žalobce, jak uvádí žalovaná. Výhrady k okruhu skutečností zjištěných z tohoto důkazu, napadají ve výsledku správnost skutkových zjištění, kterou není dovolací soud oprávněn podle § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 o. s. ř. přezkoumávat. Tyto dovolací námitky proti skutkovým závěrům odvolacího soudu tedy nepředstavují způsobitelný dovolací důvod.

20. Z uvedeného vyplývá, že napadené rozhodnutí je z pohledu uplatněných dovolacích důvodů správné, a Nejvyšší soud proto dovolání žalované podle § 243b odst. 2 o. s. ř. zamítl.